

Alexander Schmorell s-a născut la 16 septembrie 1917, în localitatea Orenburg din Rusia. Tatăl său, Hugo Schmorell, era neamț de origine, iar mama sa era rusoaică, Petrovna Vdenskaja, fiica unui preot ortodox. Pruncul a primit după naștere botezul ortodox. La un an de la naștere, Alexander a rămas orfan de mamă.

Pr. drd. Alexandru Nan

Hugo Schmorell, împreună cu cea de-a doua soție, Elisabeta Hoffmann (1892-1982), și cu Alexander s-au mutat la München, unde tatăl copilului absolvisese Facultatea de Medicină. Doica lui Alexander a fost luată și ea la München, pentru a se ocupa de Alexander. Această doică (Njanja), care nu vorbea decât limba rusă, se va ocupa atât de îngrijirea și educația lui Alexander, cât și ale fraților săi vitregi, Erich și Natașa. Alexander a iubit mereu Ortodoxia și Rusia, poate și ca manifestare a dorului după mama sa. Chiar dacă frații săi vitregi au fost botezați în Biserica Catolică, mama vitregă, cu care Alexander s-a înțeles bine, i-a permis să frecventeze orele de religie ortodoxă în cadrul comunității ruse din München. Limba rusă se vorbea astfel în sânul familiei, copiii învățând, bineînteleas, și limba germană.

Studiul Medicinei și înclinațiile spre artă

Tânărul Alexander a studiat împreună cu prietenul său, Cristof Probst, la nou Liceu Real din München. După susținerea bacalaureatului, în anul 1937, a fost trimis la Allgäu pentru a satisface serviciul militar la Cavaleria Armatei germane. În anul 1938, în calitate de soldat, a participat la ocuparea Austriei și a Cehoslovaciei. Pentru a nu depune jurământul de credință führerului Hitler, Alexander Schmorell a cerut să fie eliberat din armată. Se pare că din echipa de a nu avea de suferit, părintii au încercat să-l convingă să revină în armată.

În 1939, Alexander Schmorell a început studiul Medicinei la Hamburg, la insistența tatălui său, deși avea înclinații și spre lumea artelor. În vara lui 1940 Alexander a fost nevoie să ia parte la campania împotriva Franței. În luna septembrie a acelui an va relua studiul Medicinei, de această dată la Universitatea din München. Aici a fost ales să facă parte din cea de-a doua Companie a studenților mediciniști, unde la sfârșitul anului 1941 îi va cunoaște pe Hans Scholl și, din semestrul de vară al anului 1942, pe Willi Graf. Tot în toamna anului 1941 o va cunoaște și pe Lieselotte

Un „trandafir alb” în cununa neomartirilor ortodocși

Alexander Schmorell, un martir german

(Lilo Ramdohr), la cursul privat de desen al lui Heinz König. În scurt timp va deveni ucenic al sculptorului Karl Baur, la Școala de Artă „Forma“ (Die Form). De la Alexander Schmorell s-a păstrat o sculptură reușită, Beethoven. Prin prietenia legată cu Hans Scholl și Willi Graf, Alexander Schmorell va intra în Mișcarea studentească „Die Weisse Rose“.

Activitatea în sânul Mișcării „Die Weisse Rose“ - „Trandafirul alb“

Mișcarea studentească „Weisse Rose“ a fost înființată în anul 1942 ca mijloc de protest față de regimul nazist. Mișcarea, impregnată de un puternic sentiment creștin, și-a propus să lupte împotriva naziștilor, pentru cel puțin două motive: atât pentru deportarea evreilor, cât și pentru îndepărțarea opozanților regimului. Membrii cei mai cunoscuți ai mișcării au fost frații Hans și Sophia Scholl și colegii lor, Christoph Probst, Willi Graf, Alexander Schmorell, și profesorul Kurt Huber. Din grupul larg al mișcării au mai făcut parte și alți studenți, medici, arhitecți, artiști și alți oameni de cultură.

Dacă frații Scholl fuseseră crescuți într-un sistem de educație liberal, care pretindea libertate și dreptate, dar și în evlavie creștină, ceilalți membri (Schmorell, Graf, Huber) au putut vedea cu ochii lor atrocitățile regimului nazist, atât în timpul satisfacerii

“Am auzit și de Adrian (Christoph) Probst, de profesorul Huber și de ceilalți; am auzit și de reacția studenților austrieci față de discursul obscen al unui reprezentant influent nazist în fața unui mare auditoriu, despre martiriul lor prin ghilotinare; am auzit de manifestele pe care le-au distribuit și în care se găsesc cuvinte care fac bine ...”

Thomas Mann

serviciului militar, cât și în calitatea lor de sanitari în ghetoul din Varșovia. După întoarcerea de pe frontul de est, membrii grupării au tipărit și imprăștiașe manifeste împotriva regimului, fiind conștienți că desco pierirea lor va însemna pentru ei moarte.

Continutul manifestelor

Accentul creștin al mișcării se poate vedea și din conținutul manifestelor. În cel de-al patrulea

lea manifest, protestatarii scriau: „Există, te întreb pe tine, care ești creștin, există o piedică în această străduință de a menține bunurile tale cele mai înalte, un joc cu intrigile, o amânare a deciziei, în speranța că altul va ridica arma ca să te apere? Nu Dumnezeu însuși ti-a dat forță și curajul ca să lupti? Noi trebuie să atacăm răul acolo unde este mai puternic, și cel mai puternic este în forță lui Hitler...“

Ultimul manifest al mișcării (al saselea) a fost redactat de către profesorul Kurt Huber, dar răspândit de către Hans Scholl și Alexander Schmorell. Acest document care critica direct politica de război a naziștilor va deveni piatra lor de potincire. Întrucât n-au putut fi răspândite toate exemplarele manifestului, s-a luat hotărârea ca cele rămase să fie distribuite chiar la Universitatea din München. Frații Scholl au fost descoverti de către administratorul universității și denunțați Gestapo lui. În urma unui prim proces împotriva membrilor grupării „Weisse Rose“, frații Scholl și Christoph Probst au fost condamnați și execuți la data de 22 februarie 1943.

Arestarea, condamnarea la moarte și execuția lui Alexander Schmorell

După arestarea acestora, Alexander Schmorell a încercat, cu un pașaport fals și cu ajutorul unor cunoscuți, să treacă în Elveția, prin castelul Elmau,

însă, drumul fiind prea dificil, a renunțat, întorcându-se la München.

La câteva luni de la înmormântarea fraților Scholl, Alexander a fost văzut într-un buncăr din piata Habsburger din München, recunoscut, denunțat și arestat. El a fost condamnat la moarte de Tribunalul Poporului, la 19 aprilie 1943, în al doilea proces intentat Mișcării „Weisse Rose“. În vîrstă de numai 25 de ani, Alexander Schmorell a fost omorât prin ghilotinare la data de 13 iulie 1943, împreună cu profesorul Kurt Huber, în închisoarea Stadelheim din München. Alexander Schmorell a fost înmormântat în cimitirul Perlacher Forst din München la poziția cu numărul 76-1-26.

Îndemnul profetic al Sfântului Alexander Schmorell

Merită să fie amintită aici și scrisoarea adresată părinților săi, scrisă chiar în ziua execuției: „Această lovitură este, din păcate, mai grea pentru voi decât pentru mine, deoarece eu merg cu convingerea și cu conștiință împăcată că am slujit Adverărului. Acest lucru mă face linisit acum, la câteva ore înainte de momentul morții“. Ultima lui dorință adresată părinților, și am putea spune nouă tuturor creștinilor, sună așa: „Înainte de toate, să nu-L uită pe Dumnezeu!“

Thomas Mann a lăudat martirii din „Weisse Rose“

Chiar în anul morții lor, scriitorul Thomas Mann găsea următoarele cuvinte de laudă, considerându-i martiri: „Acum lumea este profund marcată de cele întâmplate la Universitatea din München, despre care am aflat prin intermediul ziarelor elvețiene și suedeze, mai întâi prin informații neclare, iar mai apoi prin amănunte tot mai precise. Noi știm (suntem informați) despre Hans Scholl și despre sora sa de la supraviețuitorul de la Stalingrad; am auzit și de Adrian (Christoph) Probst, de profesorul Huber și de ceilalți; am auzit și de reacția studenților austrieci față de discursul obscen al unui reprezentant influent nazist în fața unui mare auditoriu, despre martiriul lor prin ghilotinare; am auzit de manifestele pe care le-au distribuit și în care se găsesc cuvinte care fac bine, în comparație cu păcatele săvârșite în universități, prin îngrădirea libertății germane“.